

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐνεκα λόγων ἀφορώντων καθαρῶς τὴν διαχείρισιν αὐτῆς, ἡ «Φιλολογικὴ Ἠχώ» ἵναγκάσθη νὰ ἀναστείλῃ ἐπὶ τέσσαρας ἑβδομάδας τὴν ἐκδοσιν αὐτῆς.

Ταύτην ἤδη ἐπαναλαμβάνουσα σπεύδει ὥπως διαβεβαιώσῃ τοῖς φίλοις αὐτῆς συνδρομηταῖς ὅτι ἡ ἀναστολὴ αὐτῆς οὐδόλως ἐπιβαρύνει αὐτοὺς καθ' ὅτι ἡ συνδρομὴ αὐτῶν λήγει μόνον μετὰ τοῦ 52ου φυλλαδίου.

Εὐχαρίστως δ' ἀναγγέλλει ὅτι ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φυλλαδίου ἡ «Ἠχώ» αὐξάνει κατὰ δύο στήλας.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΗΧΟΥΣ,, ΜΙΛΤΟΝ ΖΑΡΑΜΑΓΙΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ

(*Ιδ. συν. σελ. 207)

Ὁ Ράνδολφ μᾶς εἶπεν ὅτι τοὺς εἶχε στείλει τὴν προτεραίαν, τὰ εἰσηγήτρια τριῶν παρακειμένων θέσεων.

Ὁ Μίλτον μόλην τὴν κατὰ παραγγελίαν ἀγγλικὴν αὐτοῦ κομψότητα, διετῆρει ἀκόμη εἰς τὰς κινήσεις του ζωηρότητα πιθήκου. Μόλις ἐκάθισεν, ἤρχισεν νὰ περιφέρῃ παντοῦ τοὺς παραδόξους αὐτοῦ ὀφθαλμούς, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ βλέμμα του σταμάτησε ἐπὶ τῆς αἰθερίου μορφῆς τῆς πλησίον του καθημένης Νάνσυ. Εὐθὺς ἡ φυσιογνωμία του ἐγένεν ἀκίνητος, καὶ τὸ βλέμμα του ἐκαρφώθη αὐθαδῶς εἰς τὰ γλυκὰ γαλανά μάτια τῆς γείτονός του. Περίμενεν ἄρᾳ γε ἐκ μέρους των ἐνδείξιν ἀναγνωρίσεως ἢ ὁποία θὰ τοῦ ἔδιδε τὸ δικαίωμα νὰ χαιρετήσῃ; Ἐνδεχόμενον διότι συνηντήθη δύο τρεῖς φορές εἰς τὴν λέσχην μὲ τὴν Νάνσυ, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ δοθῇ εὐκαιρία νὰ τὴν ὁμιλήσῃ. Ἀλλὰ ἡ ἐνθάρρυνσις τὴν ὁποίαν περίμενε δὲν τοῦ ἐδόθη, εἴτε διότι ἡ νεάνις δὲν εἶχε ποτὲ προσέξῃ τὸν Ἰάπωνά, εἴτε διότι ἐξ ἐνστίκτου δὲν ἤθελε ν' ἀναμίξῃ τὸν ἰδιωτικὸν αὐτῆς μὲ τὸν ὡς ὑποκειμένου ἐπαγγελματικὸν τῆς βίον. Αἰσθανομένη ὅτι τὴν παρατηρεῖ μὲ τόσῃν ἐπιμονῇ, ἐστήλωσε τὸ βλέμμα τῆς πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ βεβιασμένον μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ γείτονός τῆς τὴν ἐνοχλοῦσε. Ἐκκοκίνησε καὶ κρυφὰ κρυφὰ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐρρίψε τρομαγμένον βλέμμα εἰς τὸν θαυμαστήν τῆς. Εἰς τὴν θέαν τῆς μογγολικῆς ἐκείνης μορφῆς ἐρίγησεν ζωηρότερον ἐρύθημα ἐχρωμάτισε τὸ πρόσωπόν τῆς, καὶ μὲ ἀκατά-

ληπτον μορφασμὸν ἔστρεψε πρὸς τὸν Ἰάπωνά τὴν ῥάχιν.

Χαμένος κόπος!... Ὁ Μίλτον ἐφάνη ἐξ ἴσου καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν θέαν τῆς χρυσῆς ἐκείνης κόμης ἢ ὁποία ἐχάδευε τὸν εὐλύγιστον λαιμόν τῆς καὶ ἐφάνη μάλιστα νὰ θαυμάζῃ πολὺ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν πλάτην τὴν ὁποίαν τοῦ ἔστρεψαν.

— Τὸ ξόανο! εἶπε μὲ σφιγμένους ὀδόντας ὁ Κύριλλος Ἐγερτον, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεστρέφετο. Δὲν κυττάζουν ἔτσι μίαν κόρην... Δὲν ξέρω τί μὲ ἐμποδίζει νὰ πάγω νὰ τοῦ τραβήξω ταῦτιά.

— Δὲν βαριέσαι! ἀπήντησεν ὁ Ράνδολφ. Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνεπετάθη ἡ αὐλαία καὶ ἐφάνη ἡ σκηνὴ ἢ ἀναπαριστώσα τὸ μέγαρον τῶν Καπουλέ. Ἡ μήτηρ καὶ ἡ τροφὸς ὁμιλοῦν διὰ τὸν γάμον τὸν ὁποῖον σχεδιάζουν διὰ τὴν ἡρωίδα. «Ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶναι δεκατεσσάρων ἐτῶν. Εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς, λέγει ἡ λαίδυ Καπουλέ, ἡμῖν ἤδη εὐτυχῆς σύζυγος, εὐτυχῆς μήτηρ...» Ὡς καλῶς ἀνατεθραμμένη κόρη ἡ Ἰουλίττα ἀπαντᾷ ὅτι ὁ γάμος εἶναι τιμὴ τὴν ὁποίαν δὲν ὠνειροπόλησεν ἀκόμα» θὰ κάμῃ ὅμως τὸ κατὰ δύναμιν διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς γονεῖς τῆς, καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ ρίψῃ εὐμενὲς βλέμμα ἐπὶ ἐκείνου τὸν ὁποῖον αὐτοὶ τῆς προσορίζουν.

Ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις ἡ Νάνσυ, λησμονοῦσα τὸν ὀχληρὸν γείτονά τῆς ἐστράφη πρὸς τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἔλαβεν ἐκφράσιν συγκεντρωμένης προσοχῆς. Ὁ Μίλτον ἐπίσης ἐφάνη νὰ ὑπόκηται εἰς ἀκατάσχετον ἐπιρροήν. Μὲ πολλὴν λύπην καὶ στεναγμὸν ἀπέσπασε τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὴν Νάνσυ, καὶ τὸ ἔστρεψε πρὸς τοὺς ἡθοποιούς. Τὸ στόμα του ἤνοιξε· ὅλα του τὰ χαρακτηριστικὰ ἐδείκνυσον πείσμονα συγκέντρωσιν ὅλων του τῶν διανοητικῶν δυνάμεων.

— Νὰ τοὺς προσέξετε ὅταν ὁ Ρωμαῖος θὰ ἐβγῇ εἰς τὴν σκηνήν, μᾶς εἶπε χαμηλοφώνως ὁ δόκτωρ Βόθουελ. Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ράνδολφ, δι' ὑποβολῆς τοὺς ἐσύστησα, νὰ προσέξουν ἀποκλειστικῶς ὁ μὲν τὸν Ἰρβίγκ καὶ ἡ ἄλλη τὴν Ἑλλεν Τέρρυ...

Ἡ ἐορτὴ ἤρχισεν μέσα εἰς τὸν θόρυβον τῶν ὀργάνων καὶ εἰς τὸ φῶς τῶν δαυλῶν ὁ γηραιὸς Καπουλέ ἔλεγεν εἰς τοὺς ξενιζομένους του: «Ἀρχοντες, καλῶς ἤλθατε... καὶ ὑμεῖς ἐπίσης κυρία!... ὧσων ἀπὸ ἐσᾶς τὰ πόδια δὲν βασανίζον-